

Naše věčná Slavie

Věrný slávista - zpěvák Standa Procházka - oslavil 7. srpna 2009 devadesáté narozeniny. Fanoušci Slavie ho znají zejména jako autora hymny Věčná Slavie. „Slavii jsem fandil odmalička, i když jsem se narodil v Mostě. Celá naše rodina byla slávistická – táta, bratr i sestry,“ vzpomíná **Standa Procházka**.

Moc tomu nechybělo a mohl jst hrát fotbal za Slavii. Jak k tomu došlo?

„Z Mostu jsem odjel do Prahy a vyučil jsem se v restauraci na Wilsonově nádraží číšníkem. A číšníci proti sobě hrávali zápasy. Ambassador proti hotelu Juliš nebo proti restauraci na Masarykově nádraží a tak dále. Pamatuji si, že když jsem vstřelil vítězný gól, tak mě lidé zdravili a oslavovali. A dostal jsem pozvánku na oběd do restaurace v Ambassadoru.“

A jak vedly vaše kroky na Letnou, kde tehdy hrávala Slavii?

„Na Letenské pláni tam kluci hrávali mezi sebou fotbal. Šel jsem kolem a řekl jsem si, že když mám volno, tak bych si s nimi mohl zahrát. Po chvíli za mnou přišel nějaký pán, byl to

inženýr Nenadál, který trénoval dorostence Slavie, a zeptal se mě, zda bych někdy nechtěl přijít na trénink a hrát za Slavii. Tehdy jsem byl v sedmém nebi. Párkrát jsem na tréninku byl, ale bohužel mi v restauraci dali odpolední služby, takže s fotbalem byl konec.“

Znal jste fotbalisty, o kterých v hymně zpíváte, také osobně?

„Pláničku jsem poznal ještě jako učeň, když jsem pracoval na Wilsoňáku. Chodívali tam celé mužstvo, když odjížděli na zápasy. Měli tam vždycky sraz než jim jel vlak. S Pláničkou jsem se seznámil, když jsem šel za ním pro podpis. S Pepi Bicanem jsem si několikrát zahrál tenis. A Pepi ho hrál opravdu výborně, hodně u toho běhal.“

Jak jste přišel na nápad složit píseň Věčná Slavie?

„Se souborem Slávinky jsme hrávali na slávistických bálech na pražském Výstavišti. To byla vždycky velká sláva. A já jsem si říkal, že Slavie vlastně nemá žádnou hymnu, že bych ji mohl složit. A tak jsem se dal do toho. Přinesl jsem noty tehdejšímu předsedovi Odboru přátel Slavie herci Martinu Růžkovi a předzpíval jsem mu text. Tehdy ta píseň končila slovy: ať je první, nebo poslední. Myslel jsem to jako fanoušek, že budu Slavii fandit za každých okolností. Ale Růžek řekl: to ne, to musíš přepsat, musíš tam napsat, že Slavia vždycky vyhraje. A tak jsem to změnil na: ať jste vždy a všude vítězni.“

Jak jste vybíral z té velké galerie slávistů právě těchto šest jmen: Bican, Čam-

bal, Plánička, Ženíšek, Puč, Vodička...

„Čambal, to byl panečku centrahalf! Ta jména jsem tam samozřejmě musel vložit, protože bez nich by to nebyla hymna Slavie. Ale samozřejmě se to muselo i rýmovat. Ale nerad bych zapomněl i na ostatní kluky, na Vycpálka, Trojana, Trnku, Hemeleho... Když jsme se potkali s Hemelem, tak jsme na sebe volali na celou ulici. Měl jsem takovou písničku se slovy: zpívám a to mi stačí. A Hemele, když mě potkál, tak už na mě zdálky halekal: Co děláš? A já mu odpovídal: Zpívám a to mi stačí!“

Nedávno vám vyšlo při příležitosti vašich devadesátin céděčko. Můžete ho představit?

„Jmenuje se Nedělej nám starosti, stáří a je na něm dvacet mých písniček. Název jsem mu dal právě podle jedné z písniček, kterou jsem složil. Céděčko se prodává i ve fanshopu v Edeně, takže fanoušci si ho mohou koupit jako takovou památku na Standu Procházku.“

VĚČNÁ SLAVIE

pro milovanou Slavii složil věrný slávista Standa Procházka

Naše věčná Slavie od malička už je v srdci mém odznak její krásný je nosím ho jak pravý diadém.

Bican, Čambal, Plánička Ženíšek, Puč, Vodička

kdo by neměl tahle jména rád vždyť nás proslavila tolikrát.

Slavie, Slavie ve svém znaku hvězdu má Slavie, Slavie to je barva bíločervená.

Dnes hraje Slavie jak to krásně zní proto hoši s chutí do toho ať jste vždy a všude vítězni.

Slavie, Slavie ve svém znaku hvězdu má Slavie, Slavie to je barva bíločervená.

Dnes hraje Slavie jak to krásně zní proto hoši góly dávejte ať jste vždy a všude vítězni.

Dechovková legenda Standa Procházka slaví devadesátku

„Nedělej nám starosti,“ vzkazuje stáří prostřednictvím nové desky

■ Petra Šitnerová

Jen co dozní tóny dechovkového festivalu Kubešova Soběslav, oslaví tento nestor české lidovky 7. srpna devadesát let.

Původně se vyučil číšníkem, současně se však účastnil amatérských pěveckých soutěží a brzy začal spolupracovat s pražskými tanečními orchestry. Hudební vzdělání si doplnil až dodatečně soukromým studiem u J. H. Vávry a Egona Fuchse.

Jako profesionální zpěvák začal působit v roce 1939 v kabaretu U Šenfloků, zpíval také na čajích pro čtenáře časopisů Pražanka a Hvězda v Lucerně. Po roce 1946 již zpíval v Lucerna baru s orchestrem Václava Bláhy a nahrával v pražském rozhlasu s orchestrem Františka Aloise Tichého.

Spolupracoval s významnými orchestry, zpíval na různých kabaretních scénách. Významné je jeho účinkování v pořadech s orchestry Karla Vacka, Karla Valdaufa či spolupráce s dechovou hudbou Supraphonu vedenou Jindřichem Bauerem. V roce 1967 založil dámský orchestr Slávkiny, se kterým absolvoval řadu zájezdů. Mnoho skladeb v jeho podání je zaznamenáno na deskách firem Esta a Ultraphon. V poslední době se seznámil s kapelníkem Veselky Ladislavem Kubešem a společně s ním

Standa Procházka při nahrávání ve studiu s Babouky.

vybrali ty nejhezčí písničky z Procházkovy dlouhé hudební éry. Na festivalu v Soběslavi bude pokřtěno jeho nejnovější CD s názvem Nedělej nám starosti, stáří.

Slovo vydavatele

■ Ladislav Kubeš

Standa Procházka je žijící a živoucí legenda. To je štěstí a výsada, jaká je dopřána málo-

komu. Mám radost, že vám ho - pamětníkům i mladším - můžu připomenout výběrem písní, které proslavil nebo složil a otextoval. Nejsou všechny jen z archivu, svoji polku Nedělej nám starosti, stáří, si s Milanem Černohouzem zazpíval docela nedávno.

Zvedám sklenku na jeho šťastné vykročení do desáté desítky života, a protože jsem o to byl požádán, předávám slovo.

Slovo obdivovatele

■ Miloň Čepelka

Děkuji, že se smím vyznat. Často se mě ptají, jak to, že když sloužím už přes čtyřicet let fikci Jára Cimrmana, mám rád a seč můžu širším českou dechovou hudbu. Odpovídám: kvůli písničkám, které právě pro ni vznikly nebo které přejala z žánru takřčené lidovky a které znám od dětství, kdy se mi zalíbily, že je zpíval Standa Procházka, idol mého školního a dorosteneckého věku. Mnohé, jež jsou na tomto albu, notovával jsem si s maminkou, umím je dodnes slovo od slova a právě jemu, Standovi Procházkoví, jsem za to vděčný.

Jeho optimismus, jeho cit, vkus a výdrž byly a jsou nezpochybnitelné. Jsem koneckonců mladší o pouhých sedmnáct let, tak není divu, že právě on přivedl mě svými písničkami k dechovce i ke swingu, stává se tak důkazem, že hudba je nedělitelná.

Mám ho rád a jsem šťasten, že patřím k nespočetnému houfu těch, kdo dnes říkají: pane Stando Procházko, děkujeme Vám!

Standa Procházka dříve a dnes. I ve svých téměř devadesáti letech je stále vitální.